

عنوان مقاله:

برنامه ریزی توسعه؛ بررسی استراتژی توسعه اقتصادی در برنامه عمرانی پنجم ۱۳۵۲-۱۳۵۶

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات سیاسی و بین المللی، دوره 3، شماره 8 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

محمد رضا یزدانی زازرانی - (yazdani.mrz@gmail.com). دکتری علوم سیاسی
گرایش سیاستگذاری عمومی دانشگاه تهران

اسداله قصری - (Asadqasri@yahoo.com). دانشجوی کارشناسی ارشد
حقوق خصوصی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز

زین العابدین نیک مرام - (nik.z2010@yahoo.com). کارشناسی ارشد روابط بین الملل
دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرضا

خلاصه مقاله:

کشور ایران در طی تاریخ معاصر خود و در پی آشنایی با پیشرفتهای دنیای غرب، با آگاهی از کمبودهای خویش، با فراز و نشیبهای فراوانی سعی نموده تا در مسیر توسعه گام بردارد. این تلاش که از دوره قاجار آغاز گردید، تا دوره پهلوی با هیچ نوع برنامه‌ریزی مدونی برای توسعه همراه نشد. چراکه اولین تجربه ایران در این زمینه به سال ۱۳۲۷ باز میگردد. از این سال به بعد بود که محمد رضا پهلوی برنامه‌هایی را در زمینه توسعه کشور (۱۳۲۰) توانست ۵ - اتخاذ و اجرا نمود. به این ترتیب وی در دور هی سلطنت خود (۵۷ برنامه ی عمرانی و اقتصادی را به مرحله ی اجرا درآورد. مقاله ی پیشرو با شناسایی مفهوم توسعه و برنامه‌ریزی در راستای توسعه ی اقتصادی بر آن است که برنامه ی پنجم عمرانی و (۱۳۵۲) با توجه به استراتژی اتخاذ شده در آن برای توسعه ی اقتصادی - اقتصادی (۵۶) (استراتژی توسعه ی صنعتی از سیاست درهای باز) تناسبی با شرایط سیاسی- اقتصادی جامعه ی ایران نداشت. نبود برنامه اقتصادی درست برای درآمدهای نفتی رو به افزایش در دهه ۵۰، در کنار بیتوجهی به توسعه ی کشاورزی و ایجاد سرمایه‌داری وابسته، باعث مهاجرت به شهرها، نارضایتی عمومی و پیامدهای دیگری گردید؛ این خود به یکی از عواملی زمینه‌ساز بحران و انهدام این رژیم در سال ۵۷ تبدیل شدند.

کلمات کلیدی:

توسعه، توسعه ی اقتصادی، برنامه‌ریزی، استراتژی توسعه، شرایط سیاسی- اقتصادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1397647>

